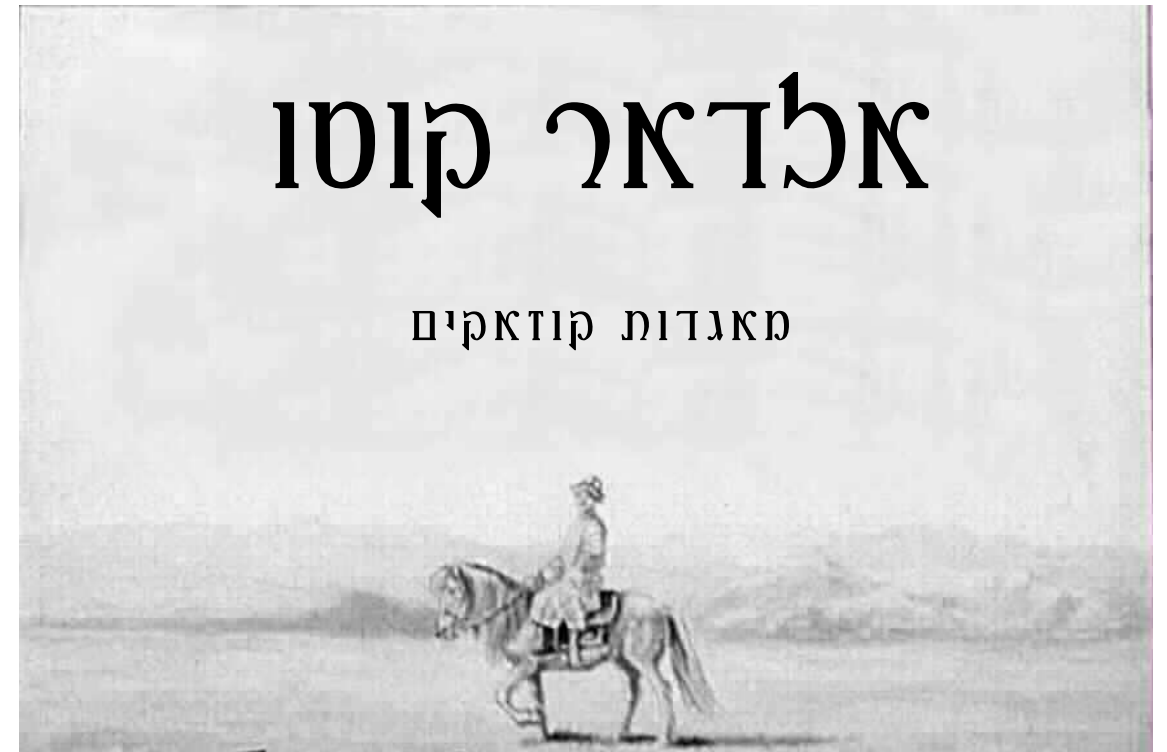

אלדאר קוסו - דמות בסיפורים עממיים
של עם הקוזאקים החי בדרום-מערב
אסיה. הוא אדם ערמומי וחכם, נוכל עליז,
אשר עושה מרמה עשירים חמדנים ועוזר
לעם עני.

יום אחד רכב בערבה. ידיו ורגליו נחלשו
והוא לא ידע איך לצאת מהצרה. והרוח
שורקת, הקפיאה אוזניים.

החורף היה קשה, קר. לאלדאר קוסו היה
רק מעיל מחורר, דק, וקר היה לו. הוא
קפא כל היום.

ופתאום ראה שמישהו הולך לקראתו. לפי הסוס היפה הבין אלדאר קוסו שזה הבאי רוכב שם. שיגאי-באי היה איש רע לב וחמדן, האנשים קראו לו "צ'יק-ברמס" "איש שלא נותן אף טיפת מים."

גם הסוס כבר לא רץ. הוא ניער את רמתו, הוריד את ראשו והלך צעד אחרי צעד. "סוס רע... דרך ארוכה.." חשב אלדאר.

הבאי התעטף במעיל פרוות שעלים שלו
ועדיין היה לו קר.

אלדאר ידע מיד איך לנהוג. הוא פתח את
המעיל המחורר שלו, והתחיל לשיר.
כששני הרוכבים נפגשו הם עצרו את
הסוסים.

"האם לא קר לך?" שואל הבאי.
"לא" עונה אלדאר "זה רק במעיל שלך קר
ובמעיל שלי חם. זה מעיל מיוחד. ראה,
הרוח נכנסת בחור אחד ויוצאת בשני. היא
לא מספיקה לקרר אותי. חם לי, אני ממש
מזיע מחום."

אלדאר קוסו שם את כובעו הצדה, מעילו
פתוח כאילו שמש חמה זורחת עליו ביום
שרב.

אלדאר לא רצה לשמוע. "לא אקח. אקפא
גם בה."
"אתן לך את המעיל ואוסיף גם כסף" אמר
שוב שיגאי-באי.

"כדאי לי להשיג אצלו את המעיל המיוחד"
חשב הבאי. "מכור לי את המעיל" אמר.
"לא אמכור. אקפא בלעדיו" ענה אלדאר
קוֹסו.
"אז קח במקומו את מעיל פרוות השועלים
שלי."

שיגאי-באי שמח. הוא מאוד רצה את
המעיל המיוחד. הוא הסכים מיד. הוריד
את מעילו ונתן לאלדאר קוסו גם את
הסוס שלו.

"אין על מה לדבר. אולי אם תציע לי גם
את סוסך, אחשוב על כך" אמר אלדאר
קוסו.

עלה על הסוס הטוב ומהיר והתחיל לדהור
כמו רוח. והשאיר את שיגאי-באי במעיל
המחורר והסוס שהלך רק בקושי.

אלדאר קוסו לבש את מעיל פרוות
שועלים,

עוד הרבה זמן אלדאר קוסו בידר את חבריו בסיפור איך הבאי החמדן
התפתה לקחת את המעיל המחורר שלו ונתן לו את מעיל הפרווה במקומו.
צחקו החברים ושתו את הקומיס (חלב סוסות) של אלדאר.